

KAKSIKYMPPINEN JOKA EI tiedä MITÄ

HALUAA

Suomen sarjakuvaseura on ehtinyt aikuisen ikään. En ole ollut seuraa synnyttämässä, joten lapsi ei ole minulle niin läheinen kuin joillekin muille. Toisaalta nelisen vuotta mukanaoloa ja vierestä seuraamista on aivan riittävä aika johtopäätösten tekoon.

Olen yhä useammin tullut miettineeksi Suomen sarjakuvaseuran roolia. Sille on pioneeriasemansa johdosta luonnostaan langennut monia tehtäviä (tiedotus, koulutus, etujärjestönä toimiminen), joita se on parin viime vuoden aikana hoitanut puolihuolimattomasti ja yhä enemmän laiminlyöden.

Sarjakuvaseuran monien ongelmien takana on riittävän väen puute, mutta se ei saa estää ongelmista puhumista. Vähäinen väki ei ole miettinyt ajankäytön tärkeysjärjestyksiä, vaan se on antanut erilaisten ihmisten puuhastella omien mieltymystensä saralla, valvomatta edes niissä tapahtuneita mahdollisia aikaansaannoksia.

Sarjakuvaseura on kasvoton. Se ei tiedä mitä se haluaa. Seura on lyönyt laimin yhteistyön useimpien alalla keskeisten tahojen kanssa. Sillä ei ole kunnan kontakteja muihin festivaalijärjestäjiin, yhteyksiä kustantajiin ja ulkomaille. Piirtäjät, joita varten seura olisi kaikkein tärkein, ovat käsittäakseni kaikkein heikoimmin edustettuja.

Seura tuhertelee pikkuasioiden parissa.

Aikanaan oletin, että sarjakuvaseura olisi suomalaisen sarjakuvaverkoston keskipiste. Nyt näen, että sarjakuvamaailmamme keskeiset tapahtumat ovat sen ulkopuolisia ja seurankin näyttävimmat saavutukset itse asiassa kaukana sen keskipisteestä, korkeintaan laitamilla rakennettuja.

Sarjainfo on sarjakuvaseuran näyttävin toimintamuoto. Se ilmestyy riippumattomana ja nykyisin lähes ajallaan. Viivästymisiä aiheuttaa seuran talous – ei enää toimitus. Sinänsä uskomatonta, että Sarjainfon pitäisi tulla toimeen pelkällä mielipidelehtiutella, sillä onhan Info lähes ainoa hyötysyy maksaa jäsenmaksu.

Sarjakuvafestivaalit on seuran kiviiripoista suurin. Niiden kautta seura on saanut eniten julkisuutta. Se on pakottanut pitämään niistä kiinni. Mutta viime vuosina festivaalit on räpiköity läpi kohtuuttomalla talkoovoimalla. Seura on tietävästi festivaalintekijöille edelleen velkaa naurettavan summaisia tositteellisiä kuluja.

Kasvottomuutta kuvaa esimerkiksi se, että vuosi sitten tv:n haluaan haastatteluun ei löytynyt yhtään sarjakuvaseuran hallituksen edustajaa vaan rooliin piti naamioida kilpailevan tiedotusvälineen toimittaja.

Käytännön tasolla paljon aikaa vievien ulkomaankontaktien kanssa

seuralla ei ole ollut viime eikä tänä vuonna mitään tekemistä. Myös kutinsa pitänyt viime vuoden festivaalibudjetti tuotiin seuran hallitukselle valmiina ja erillisenä.

Samaan aikaan Kemissä ja nyt myös Turussa on riittänyt aktiivisuutta festivaalirahoittajien etsimiseen ja ohjelman ideointiin. Suomen sarjakuvaseura jättää mahdollisuutensa hunningolle. Seura toteaa työlääksi kontaktien ylläpitämisen mahdollisiin kaupallisiin tukijoihin, kaupungista ja valtiosta puhumattakaan, ja jättää ne sitten hoitamatta.

Seuran hallituksesta orillaan toimivat riippumattomat työryhmät ja toimikunnat ovat käytännössä kehittäneet ja hoitaneet näkyvimät uudet asiat: esimerkiksi viime ja tämän vuoden yhteistyön Taideteollisen korkeakoulun kanssa, viime vuoden monipuoliset festivaalit ja ilmeisesti myös tämän vuoden Amoksen näyttelyn, muiden muassa.

Eihän sarjakuvaseuraa välttämättä niihin tarvittaisikaan. Mutta mihin sitten?

Seuran tehottomuus paljastuu julmimmin kahdessa kohtaa. Suhteen hoito on työläintä, ja siinä vaaditaan tiettyä pysyvyyttä. Siksi Suomen sarjakuvaseura on instanssi, jonka pitäisi olla yhteistyössä Opetusministeriön kanssa sarjakuvapiirtäjien aseman parantamiseksi. Jotta se olisi mahdollista, Suomen sarjakuvaseuran pitäisi näkyä arvovaltaisena piirtäjien etujärjestönä. Jotta se olisi mahdollista, sen pitäisi vaikuttaa ja näkyä taustalla suomalaisessa piirtäjäkoulutuksessa.

Sarjakuvapiirtäjien koulutuksessa Suomen sarjakuvaseuralla on enää hyvin vähän sanansijaa. Seuralla ei ole tarjota opetuspaketteja, vain automaattinen puhelinvastaaja tai ihmisten nimiä kahtena iltana viikossa. Koska kysyntää on, jopa hyvän bisneksen keksineet yrittäjät järjestävät piirtämiskursseja. Eikä seura näy taustalla, vaikka seuraan kuuluvat piirtäjät käyvätkin esimerkiksi kunnissa oppia nuorille jakamassa.

Mielestäni piirtäjien tulisi olla enemmän huolissaan omasta leiviskästään.

En tiedä, tarvitaanko Suomen sarjakuvaseuraa. Kaikki keskeinen tapahtuu – tai jää tapahtumatta – nytkin siitä riippumatta. Seuran hallitus ei ole ollut keksintöjen ja ideoiden moottori pitkiin aikoihin.

Sarjakuvaseuran olisi löydettävä aivan uusi tie. Siinä, että hallitus kokoontuu kuukausittain kertaamaan ettei mitään ole tapahtunut, ei ole mitään mieltä. Selvitäkseen kriisistään seura tarvitsee asioiden tärkeysjärjestystä, mikä edellyttää radikaalia uudelleenmietintää ja uudelleenjärjestelyjä.

PETRI KEMPPINEN